

**GYMNÁZIUM, PŘÍPOTOČNÍ 1337, PRAHA
&
FRIEDRICH EBERT GYMNASIUM, MÜHLHEIM AM FRANKFURT**

Den první – neděle, 16. 2. 2014

Příjezd, ubytování, společná večere/Anička Kotěšovcová

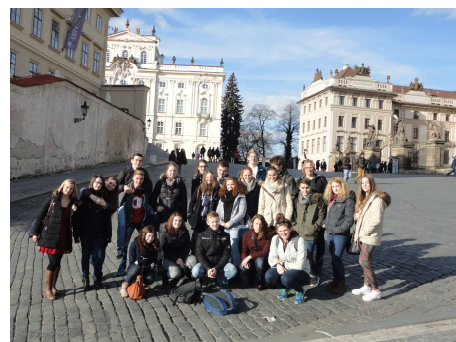
Přišel čas a znovu jsme se měli vidět. Těšili jsme se na Němce a chtěli jsme jim vrátit jejich pohostinnost. Zazvonil telefon a německá učitelka Nadine Docktor pověděla, že už vystoupili z autobusu a čekají na nás. Vydali jsme se za nimi. Moc jsem se těšila, že je zase uvidím a hlavně Michelle, která celý týden bydlela u mě. Uvítali jsme se a rozešli ubytovat každého k sobě. (Já Michelle, Míša Carol, Kačka Daniela ...). V labyrintu nám čas též utíká pekelně rychle a nezadržitelně se blíží čas konce prohlídky. Po prohlídce před labyrintem si dáváme krátkou pauzičku, svačinku a ochotný turista nám ještě pořizuje fotku s Petřínskou věží a s labyrintem v zádech. Poté pokračujeme k naší druhé zastávce, což je muzeum spisovatele Franze Kafky.

Večer jsme se měli sejít na Staroměstském náměstí, bohužel jsem to nestihla, ale do domluvené restaurace na večeri, při které jsme Němce uvítali, jsem i s Michelle dorazila, byť s pomocí naší profesorky. K večeri ochutnali české speciality a to je jasné, že si na nich pochutnali. Povídali jsme si, co se přihodilo od našeho posledního setkání, a bavili se. Na konci jsme se však museli odebrat domů a připravit se na další den plný zábavy.

Den druhý – pondělí, 17. 2. 2014

ČN animační jazykový program, prohlídka Pražského hradu a Karlova mostu/Anička Jiříčková

Poté co jsme se všichni sešli ve škole v učebně němčiny, následoval program s instruktorkami z Plzně. Tento dopolední program spočíval v tom, že jsme se učili nová slovíčka, jak v němčině, tak i v češtině, vzájemně jsme se ještě seznamovali a neminuly nás ani kolektivní hry. Užili jsme si spoustu zábavy a zároveň se dozvěděli něco nového. Navíc jsme si všichni odnesli suvenýr v podobě obrázku na táčku, kde každý z nás namaloval část vlastního obličeje. Po tomto programu následoval oběd a s plným bříškem jsme zamířili na návštěvu Pražského hradu. Měli jsme svou vlastní průvodkyni, takže němečtí spolužáci se dozvěděli spoustu zajímavých informací o tomto hradě. Navštívili jsme dokonce i vnitřek Starého královského paláce, kde nám sami němečtí studenti přednesli svou zajímavou prezentaci. Samozřejmě jsme nezapomněli navštívit ani Zlatou uličku, kde jsme si mohli nakoupit nějaké suvenýry a prohlédnout výstavu brnění a různých zbraní, což hlavně ocenila pánská část

skupiny. Tento den jsme nakonec završili na Karlově mostě. Myslím, že to byl velmi zajímavý den jak pro nás, tak pro německé studenty. A i když byl únor, tak počasí bylo krásné, prostě všechno dopadlo nad naše očekávání.

Den třetí – úterý 18.2 2014 Výlet do Kutné Hory/Sabina Karbusická

Sešli jsme se v ranních hodinách na Hlavním nádraží, odkud jsme pokračovali vlakem přes Kolín do Kutné hory. Tady jsme navštívili Kostnici, která všem připadala úžasná, ale zároveň strašidelná, protože jsme se ocitli v prostoru s opravdovými lidskými ostatky. Poté jsme pokračovali do centra města, navštívili perlu Kutné hory, chrám sv. Barbory a poté si užili chvíli rozchodu. Německá část skupinky byla nadšená, chrám se jí moc líbil, dokonce jednu jeho část přirovnávali ke kouzelnické škole z Harryho Pottera, Bradavicím. Potom, co se všichni občerstvili a nakoupili suvenýry, jsme se vydali zpátky na vlakové nádraží směr Praha. Večer jsme se téměř všichni sešli ke sledování olympijského hokejového utkání a stálo to za to!

Den čtvrtý – středa, 19. 2. 2014

Prohlídka Prahy II. - Petřín, Muzeum Franze Kafky, Židovské město/Aleš Kotrbatý

Ve středu jsme měli hned ráno sraz pod Petřínem. Čekal nás nabitý program – začali jsme zážitkem, lanovkou nahoru. I většina z naší české části jela lanovkou nahoru poprvé. Nejprve nás čekalo překvapení. Byli jsme rozděleni na 2 skupiny a dle jednoduché mapky jsme měli vyfotografovat zakreslené objekty na Petříně. Tým s nejoriginálnějšími fotkami zvítězil. Dále jsme pokračovali do úžasného zrcadlového labyrintu, na Petřínskou rozhlednu a pak pěšky přes Malou Stranu až k Muzeu Franze Kafky, které je uspořádáno opravdu precizně a nechybí ani osobní věci Franze Kafky. Po krátké přestávce nás čekal odpolední program, a to návštěva židovského muzea.

Začali jsme v Maiselově synagoze, která byla vybudována v letech 1590 - 1592 primasem Židovského města Mordechajem Maiselem. Celou výstavou nás provázela paní průvodkyně, která je sama židovka a má tím pádem k těmto expozicím osobní vztah. Její němčina byla na velmi dobré úrovni a kromě toho informace shrnovala i pro české posluchače. Viděli jsme toho spoustu, ale Staronová synagoga byla úžasná, uvnitř jsme museli dokonce mít nasazeny jarmulky.

(dále viz Den čtvrtý očima Aleše Kotrbatého)

Den pátý – čtvrtek, 20. 2. 2014/Míša Procházková

Ve čtvrtek jsme v našem Česko-německém programu měli naplánovanou prohlídku kostela Sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici, ve kterém se schovávali čeští parašutisté Josef Gabčík a Jan Kubiš, kteří spáchali atentát na říšského protektora Reinharda Heydricha. Po zhlédnutí asi 30 minutového filmu, ve kterém byl popsán celý průběh akce, jsme měli možnost navštívit sklepení, ve kterém se čeští exiloví odbojáři skrývali, a také jsme pozorně naslouchali příběhu příjemné průvodkyně. Poté jsme se přesunuli autobusem z Prahy-Dejvic do Lidic. V Lidicích jsme nejprve navštívili expozici památníku, poté samotné pietní území, kde se původní Lidice rozkládaly, a na závěr jsme měli tu čest setkat se s poslední ze čtyř lidických žen, která zažila vypálení Lidic. Po vyslechnutí smutného osudu úžasné 92leté Miloslavy Kalibové jsme všichni neměli daleko k slzám. Ale už nás čekal návrat do Prahy a podvečerní volno s našimi německými přáteli.

Den šestý – pátek, 21. 2. 2014/Barbora Solilová

Na poslední den pobytu našich německých přátel byly naplánované míčové hry. Ráno jsme se sešli ve škole a vyrazili hrát volejbal. Ve družstvech namixovaných z českých a německých studentů nám nedělala komunikace po týdnu soužití žádný problém. Po hrách následovala gurmánská přestávka formou pikniku, který vznikl za přispění domácích specialit od každého z nás. Po občerstvení jsme ve skupinách vyráběli plakáty, které shrnovaly uplynulý týden den po dni. Díky nim jsme se mohli ještě jednou poohlédnout na společně strávený čas. Během celou dobu jsme si promítali fotografie z předešlých akcí. Na odpolední program nám bylo ponecháno volno, a tak jsme se rozutekli po Praze. Velká většina z nás vyrazila hrát lasergame, kde nás němečtí studenti rozcupovali. Pátek se už ale bohužel chýlil ke konci, a tak nám nezbylo než se rozloučit.

Den sedmý – sobota, 22. 2. 2014/Kuba Kelbich

Poslední den - ráno jsme mohli v klidu dospát, což bylo vzhledem k náročnému týdennímu programu příjemné. Náš společný program tak zakončila snídaně a pak přišly na řadu dárky, které se typicky poslední den dávají. Já jsem Julianovi dal Karlovarské oplatky, které mu velmi chutnaly, a když už byl v Česku, tak nemohl jet domů bez piva. Mámě do Německa jsme poslali Bohemia sekt. ☺

Už jen dobalit, krátké loučení a pak na Hlavní nádraží, kde se čekalo na příjezd německého autobusu.

Auf Wiedersehen

Den čtvrtý očima Aleše Kotrbatého

Je brzy ráno. Svět ve stejném časovém pásmu se začíná probouzet do nového dne. Do mého „dočasného“ pokoje začínají skrz zpola zatažená závěsy prosvítat první sluneční paprsky. Pár dobře mířených svítí přímo na mou hlavu. To mě probudí. Kouknu na mobil a zjistím, že slunce vykonalo práci za budík. Je čas vstávat. Ještě než vstanu z postele, ospale porozhlédnu po pokoji. Pokoj je vymalován v dívčích barvách a jako dekorace slouží všudypřítomní koně, které můžeme vidět na zdech, skříních, poličkách a dokonce i na povlečení. Můj dočasný pokoj patří totiž mé mladší sestře. Na zemi stojí přesně tři židle a nízký, chatrný, dřevěný stolek, na kterém zůstalo pár důkazů o naší večerní aktivitě. Flašky od piva, poker a peníze. Ještě včera jsem si říkal, že mé německé přátele v této ďábelské hře oškubu do posledního evropského centu, opak se však stal pravdou. V této hře jsem nedokázal německým přátelům, kteří byli posilněni českým pivem dlouho vzdorovat. Tiše ještě zakleji, proč jsme nemohli jít spát dřív, a nemotorně se zvednu. S nechutí jdu provést ranní „očistec“. Po něm přichází ty lepší činnosti – snídaně, ale hlavně buzení Němců.

Zdvořile zaklepu na svůj pokoj, který jsem jim propůjčil, vejdu a zlomyslně pronesu „Gutenmorgen, Jungen. It's time to wake up. Frühstückistbereit.“ Pokud je něco v čem moderní Němci jsou slabí, tak je to právě vstávání. Chlapci mi zničeně odpoví „GutenMorgen, Ales.“ Doteď jsem se sebou nebyl ve stávání spokojen, právě jsem byl však svědkem toho, že na tom je i někdo o dost bíději. A každé ráno mě to tak pěkně pohladilo. Následovalo hodinové sprchování Němců, kteří dnes sprchování stáhli právě na jednu hodinu, protože jsem na ně celkem dost tlačil, že musíme pospíchat, jinak by ve sprše strávili hodiny dvě. Následuje královská snídaně od mé matky a nový, slunkem prozářený den může začít...

Je přesně 9:45 a tramvaj číslo 22 téměř přiletí do naší cílové stanice – Újezd. Dveře se rozevrou a my jako hollywoodské hvězdy z ní vystupujeme. První jsem já, zamyšleně se jako velitel rozhlédnu po zastávce a popojdu z výstupového prostoru. Druhý vystupuje Niklas, je to chlapec menšího vzrůstu, zato však atletické postavy. Svůj výstup okoření ladným skokem z tramvaje. Na záda mu už dýchá třetí člen naší německo – české skupiny. Jeho jméno je David. Chlapec vzrůstem naopak vyšší. Z německé skupiny je jasně nejvyšší. Při výstupu se na mě podívá a usměje se. Jeho běžná činnost a znamení, že všechno je OK. Oba kluky spojují blondaté vlasy a světlé oči. To jsme my. Kluci, kteří by se zřejmě nikdy nepotkali, nebýt heroické práce paní profesorky Pelikánové a Zajícové, které celý projekt výměny vymyslely, zhmotnily a řídí.

Jsme na zastávce a pěšky pokračujeme k našemu prvnímu bodu programu – Petřín. Kluci se mi zdají být trochu nervózní, protože jdeme opět o 5 minut pozdě na naše místo srazu. Ve vzduchu naší skupinky je cítit smrtelná stísněnost, protože nám – hlavně mně hrozí nebezpečí. Na včerejší program má skupinka taky dorazila pozdě a to i navzdory tomu, že jako příměstskou dopravu jsme využili osobní auto. Pokud na místě dozoru bude opět paní profesorka Pelikánová, bude se mnou amen. Dvakrát pozdě za dva dny by nerozdýchala. Už jsme na dohled od našeho místa srazu – u schodů pod Petřínem. Překračujeme rušnou křižovatku lemovanou typickými pražskými činžáky a jsme od místa srazu maximálně 20 metrů. Už poznáváme dobře známé tváře našich českých a německých přátel, ale český dozor stále nevidíme. Zřejmě bude někde uprostřed toho hloučku. Moji kluci se se mnou už začínají kradmo loučit. 10, 8, 2 metry od skupinky. Má nervozita vrcholí. Začínám si říkat, že mi tady s klukama bylo dobře a že mi bylo ctí je poznat. Skupinka se na nás otáčí, smějí se a mavají nám... Když tu náhle s hloučku k nám vykročí paní profesorka Zajícová –

jako vždy s velkým aparátem, který se jí hrdě houpe na hrudi. Paní profesorce Zajícové jsem naštěstí poslal omluvnou SMS a vše je nakonec zahráno do „outu“. Dnes s touhle super bandou ještě pobytu.

Přivítáme se za pochodu k lanovce, která nás vyveze na samotný Petřín. Nastupujeme do

LANOVKOU na Petřín.

lanovky, která svoji nejlepší dobu již zažila za doby ČSSR, ale nic proti tomu nemám. Starší dopravní prostředky dělají taky atmosféru Prahy a hlavně – turistům se to líbí. Na povel paní profesorky Zajícové opouštíme lanovku teprve v půlce její trati. Čeká nás překvapení. Jsme rozdělení na 2 skupiny. Dostáváme jednoduchou mapku. Jsou na ní zakreslené významné budovy nebo objekty na Petříně. Dle instrukcí máme u zakreslených objektů udělat fotku v určitém časovém limitu.

Tým, který bude mít hezčí a originálnější fotky, vyhraje. Náš tým má po rozdělení jasně navrch, sice postrádáme Davida, máme ale na své straně Niklase, Daniela, Kubu Kelbicha a Juliana. Julian je naše hlavní zbraň na originalnost. Je to černovlasý, zelenooký mladík. Němec od kosti. Neřízená střela. Pokud si dokážete představit typického Bavoráka v kroji s půllitrem v ruce, na nějaké pивní slavnosti, kde se pije a zpívá, tak si dokážete představit i Juliana.

Nadělali jsme fotky – u Hladové zdi, u observatoře, v Růžovém sadě, u Petřínské věže... Při focení jsme zahlédli druhou skupinu. Originální nebyli vůbec. Už teď jsme byli přesvědčeni v konečné vítězství našeho týmu. Časový limit vyprchal. Nestíhali jsme. Než jsme se vůbec vzpamatovali, už jsme byli v zrcadlovém labyrintu, ve kterém jsme právě teď. Zrcadlový labyrint na Petříně je opravdu jedinečná pražská atrakce. Celá budova vypadá jako zámek a uvnitř se Němcům a nám opravdu líbí. Procházíme místnosti plné zrcadel a snad u každého zrcadla děláme s někým fotku. Na památku. V labyrintu nám čas též utíká pekelně rychle a nezadržitelně se blíží čas konce prohlídky. Po prohlídce před labyrintem si dáváme krátkou pauzičku, svačinku a ochotný turista nám ještě pořizuje fotku s Petřínskou věží a s labyrintem v zádech. Poté pokračujeme k naší druhé zastávce, což je muzeum spisovatele Franze Kafky.

LABYRINT na Petříně

Petřínský kopec scházíme pěšky, poté pokračujeme po nábřeží po proudu Vltavy k muzeu Franze Kafky. Navzdory tomu, že cesta je zdouhavá tak ubíhá rychle – povídáme si a vtipkujeme s Němci, není důvod se nudit. Muzeum se nachází přímo na břehu Vltavy. Budova muzea je starší, pěkně zrekonstruovaná, spíše než samotná budova nás zaujímá fontánka před budovou, která má podobu dvou mužských postav, kteří močí na obrys České republiky, který jim slouží jako podstavec. Vsadím se, že většina členů naší skupinky takovouto sochu doposud neviděla. Fontánka je jistě zajímavá a originální, co autor však svým dílem chtěl říci, nám zůstává skryto. V muzeu si odložíme bundy do skříněk a na starost si nás bere průvodce. Zatím je vše v pořádku, bere si nás

však do jakési posluchárny, kde se pořádek změní v nepořádek. Průvodce mluví pouze německy a to ještě velmi potichu a do toho je z reproduktorů pouštěna po celé budově hudba. Poznávám například Vltavu od Bedřicha Smetany, českou hudbu pouštět mohou, ale že by autoři výstavy brali ohled i na českojazyčné návštěvníky to zřejmě nemohou. Dobrá tak úvod přeskočíme, a jdeme na samotnou výstavu. Což o to, výstava je udělána s maximální precizností. Nechybí osobní věci Franze Kafky – dopisy, díla, šaty, fotky. S výstavou bychom opravdu neměli problém, ovšem kdyby popisky na zdech apod. byly v češtině. Nejsou. Kromě několika stručných nejsou. Jen německé, maximálně anglické. Do toho pan průvodce se svým německým výkladem, ze kterého je slyšet následkem všudypřítomné hudby jen půlka. S prominutím si zde připadám jako za dob Protektorátu.

Ptám se Davida, Niklase a pár německých slečen, jak se jim v muzeu líbilo a většinou mi odpoví, že výstava byla provedena opravdu pěkně, ale pan průvodce byl zdoluhavý a nebylo mu tolik rozumět. Dejme tomu, že muzeum Franze Kafky bylo tou slabší věcí z dnešního dalšího skvělého dne.

Po pěším přesunu stojíme u naší 3. hlavní zastávky tento den. Židovské město. Začínáme v Maiselově synagoze. Maiselova synagoga byla vybudována v letech 1590 – 1592 primasem Židovského města Mordechajem Maiselem, který financoval rozsáhlou renesanční přestavbu ghetta. V současné době Maiselova synagoga slouží jako výstavní prostor a depozitář Židovského muzea. Celou výstavou nás provází paní průvodkyně, která je sama židovka a má tím pádem k těmto expozicím osobní vztah. Její němčina je na velmi dobré úrovni a mluví k nám i Česky. V Maiselově synagoze je vystaveno mnoho židovských obřadních pomůcek a náčiní, jsou tu ale i k vidění historické úpisy půjček. Z celé výstavy mi osobně nejvíc zajímavý přijde úpis Jana Žižky z Trocnova, který si od Židů také půjčoval. Opouštíme budovu a pokračujeme dále do Pinkasovy synagogy. Nachází se v těsné blízkosti židovského hřbitova a uvnitř je na zdech ručně napsáno 80 000 jmen českých a moravských Židů, kteří za nacismu zahynuli. Ve druhém patře pak objevujeme výstavu obrázků, které namalovali děti v koncentračním táboře Terezín. Vyjdeme se synagogy, obejdeme jí a dostáváme se na starý židovský hřbitov. Byl založen v první polovině 15. století a spolu se Staronovou synagogou patří k nejvýznamnějším zachovalým památkám pražského Židovského města. Nejstarší náhrobek, náležící učenci a básníkovi Avigdorovi Karovi, pochází z roku 1439. Na hřbitově se pohřbívalo do roku 1787. Dnes se tam nachází téměř 12 000 náhrobních kamenů, avšak počet pochovaných byl jistě vyšší. Nejvýznamnější osobou pohřbenou na Starém židovském hřbitově je bezesporu velký náboženský učenec a pedagog rabi Jehuda Liwa ben Becalel, zvaný Rabi Löw (zemřel roku 1609) a s jeho postavou je spojena i pověst o vytvoření umělé bytosti – golema. Je velmi zajímavé pozorovat, jak se pohřbívání s každým náboženstvím mění. Toto židovské se mi zdá být nejhezčím. Náhrobky jsou jednoduché, stručné a já v nich vidím větší soulad s přírodou.

Opouštíme hřbitov a přesouváme se k další a poslední památce, což je sama Staronová synagoga. Cestou míjíme židovskou restauraci, ve které se podle paní průvodkyně vaří jen typicky židovské pokrmy upravené tak, aby je Židé mohli konzumovat. Já tuto restauraci okamžitě pojmenovávám U Žida, protože nejlevnější jídlo zde stojí něco kolem 600 Kč. Staronová synagoga je úžasná, uvnitř musíme mít nasazeny typické židovské čepice – jarmulky. V synagoze je uprostřed hlavní místnosti kazatelna a obvod místnosti lemuují křesla pro věřící. Paní průvodkyně nám zde dává svůj poslední, dnešní výklad. Den byl, alespoň pro mě, ale vsadil bych své boty, že i pro ostatní z nás, velmi zajímavý. Viděli jsme toho spousty. Ještě se při odchodu stihám zeptat paní pokladní, jestli je golem opravdu na půdě a dnešní den je u konce. Vlastně ne u konce. Teprve teď začíná nejlepší část dne. Volno s našimi německými přáteli...

Aleš Kotrbatý 3.C